

Noorwegen - Zweden - Denemarken

11 augustus 2007

18.00 uur

692 km (vanuit Zeeland)

Een rustige dag gehad. Vanmorgen om 7.30 uur vertrokken en om 8.20 al bij M&M. Zij stonden al zo goed als klaar. Noord Duitsland heeft me verwonderd qua natuur en omgeving. Het is er rustig en groen en overal zie je korenvelden. Alfred zag zelfs een ree in het veld en we zagen meerdere grote roofvogels. De stinkende industriesteden die ik had verwacht hebben we niet gezien. Wel een monsterfile van zo'n 20 kilometer bij Hamburg. Waarschijnlijk kon het verkeer de stad niet in vanwege wateroverlast door de hevige regenval. Gelukkig stond de file aan de andere kant en konden wij rustig doortuffen. Het zonnetje scheen tot aan Hamburg. Daar ging het zachtjes regenen. We komen met regen aan in Kiel. Of beter gezegd in een villawijk buiten Kiel. De eigenaar van het schone en rustige B&B dat huist in een bungalow staat ons al vriendelijk op te wachten. De kamers zijn geweldig. Niet groot, maar netjes en sfeervol. We hebben een tv, kunnen koffie zetten en douchen en naar de wc. De hele bovenverdieping is van ons. Milan vind het allemaal geweldig. Hij heeft zijn eigen bankbed naast ons bed. Hij stalt meteen zijn auto's uit en rent heen en weer tussen onze kamer en die van M&M. Vanavond gaan we lekker Grieken hier 10 minuten lopen vandaan. Onderweg was het Mc Donalds en koffie met een meegebrachte Appelflap. En dat bij de eerste Mc Donalds op het terras. Lekker Hollands. Smiddags nog maar eens "echt" gegeten bij Mc Donalds. Slapen zullen we hier best aardig doen. Om 9.00 uur wordt het ontbijt geserveerd en daarna hebben we nog zeeën van tijd om bij de boot te komen. Dat is pas echt vakantie.

12 augustus 2007

5,5 km

Na een goede nacht waren we al om half 6 (!#?*&) wakker. Er waren geen gordijnen op de kamer en Milan werd wakker met de mededeling: "Goeimogge mama, het is licht. Ik ben wakker". Ja fijn! "Ik nu ook". Na een uurtje bed hoppen (van pa naar ma en andersom) viel hij toch nog in slaap tot half 8. Martin had toen al gedoucht. Na een goed en gezellig ontbijt in de woonkamer van de eigenaar, die allemaal speelgoed voor Milan aandroeg, zijn we naar de haven vertrokken. Nog géén 10 minuten rijden van het B&B is de Noorwegenkade. M&M moesten op de motor doorrijden naar voren om in te checken en daar begon het gedonder. Aangezien we de boeking tegelijk op één ticket hadden gemaakt en M (van M) dit ticket bij zich had, stonden de Broekies voor een gesloten hek. De auto's moesten nl achterin op het terrein inchecken. Toen ik de op zijn zachts gezegd onaardige steward had uitgelegd dat wij géén ticket hebben, omdat Monique dat heeft en zij nu met de motor helemaal vooraan op het parkeerterrein stond, hadden we volgens hem een probleem. Wat wij hadden gedaan kon volgens hem niet en zonder ticket mochten we er niet op. Tja, daar sta je dan. Na nog een paar keer uitgelegd te hebben dat we echt wel een ticket hebben, maar niet hebben (huh? Snap je het nog) mochten we dan toch met de auto het terrein op rijden om het papiertje te halen. Daarna moesten we ons achterop het terrein weer melden, met de ticket, bij het incheckhuisje. Nou nou. Wij scheuren over dat terrein, want we waren als de dood dat M&M door de slagboom moesten rijden en we niet meer bij ze konden komen. Ik liet de auto draaien en rende op mijn teenslippers als een gek naar M&M. Zij stonden ook bij een incheckhuisje en een alleraardigste steward (zo één van de wat oudere generatie, met baard en buik) moest hard om ons lachen en regelde dat wij met de auto ook bij het huisje voor motoren in konden checken. Hij belde zijn collega en regelde het zaakje als afgedaan. Na een half uur lachen, gieren, brullen waren we ingecheckt. De goede man had nogal moeite met onze namen en vooral Van Vlimmeren vond ie veel te lang. Monique gaat deze reis dan ook mee als mevrouw Vlim. Het leuke gevolg was dat wij met de auto meteen vooraan in rij twee stonden. We hebben nog eens lachend achterom gekeken. Eenmaal op de boot verloopt alles voorspoedig. We hebben een hut naast elkaar op dek 9 (van de 15). Het schip is enorm en vooral luxe. We storten onze spullen in de hut en gaan daarna meteen lekker naar het zonnedeck achter op het schip om de afvaart mee te maken. Milan moet zijn energie kwijt en rent rondjes over het dek.

Hij heeft meteen al vriendjes. Om 3 uur valt hij op mama's schoot in een diepe slaap, lekker buiten in de zon. Onderweg varen we onder de brug door die loopt van Zweden naar Denemarken. Over 3 weken zullen we hier overheen rijden, maar daar denken we voorlopig niet aan. We vermaken ons prima aan bord. Aan entertainment, eten en drinken géén gebrek. Goedkoop is anders. 's avonds genieten we na het eten van een prachtige zonsondergang buiten op het dek. Het is nog steeds mooi weer en zeker niet koud. Met een vestje gaat het prima. We hopen lekker te slapen vanacht en moeten vroeg op. Dan kunnen we nog even genieten van het uitzicht op de Oslofjord en lekker ontbijten.

13 augustus 2007

297 km

We verlaten de boot en dat gaat niet zonder slag of stoot. We moeten natuurlijk bij elkaar blijven en aangezien M&M met de motoren op een ander dek in een hoekje gepropt staan met 28 andere motoren en wij op dek 4 staan en dus als laatste de boot af mogen rijden, hebben we afgesproken meteen buiten de boot te stoppen op een parkeerterrein en daar op elkaar te wachten. Wij zijn eerder van de boot af en stoppen dan ook op de afgesproken eerstmogelijke parkeergelegenheid. Meteen worden we door een medewerker van de Colorline weggejaagd. Gelukkig komen M&M meteen achter ons de boot af en ook zij denken op hetzelfde terreintje te kunnen stoppen, maar ook zij worden weggejaagd. Gelukkig kunnen we na de douane waar we gemakshalve de ingekochte sigaren en de megafles Bailys niet aangeven, stoppen op een randje parkeergelegenheid. De andere 28 motoren en bijbehorende bagageauto's doen hetzelfde en dus wordt het een warboel van krioelende motoren en auto's. Uiteindelijk zijn we vrij snel Oslo uit en gaan we op weg naar het Noorden richting onze eerste overnachtingsplaats. Of het aan de navigatie of aan de bestuurder van de voorrijder (M dus) lig weet ik niet, maar we rijden vandaag over weggetjes waar volgens mij al in geen 20 jaar een Noor is geweest. We hobbelen door kuilen en gaten met een snelheid van 20 kilometer per uur. Later horen we dat het noch de navigatie, noch de voorrijder was, maar dat M vooraf thuis de navigatie heeft gemanipuleerd om zo een aantal stukken oude route te kunnen rijden. We rijden dus op de E16 richting het Noorden en gaan dan linksaf te slaan. Na een poosje hobbelen over de historische route komen we een paar kilometer verder weer op dezelfde E16 uit om verder naar het Noorden te gaan. Leuk geprobeerd, maar erg opschieten doet het niet. Gezien het feit dat je in Noorwegen gemiddeld 2 uur rijdt over 60 kilometer, weet ik niet of de keuze van de historische route verstandig was. We hebben tenslotte deze dag 300 kilometer af te leggen. Voordeel van die historische routes is wel dat je dingen ziet die je anders niet ziet en op mooie plekken komt. Ach, wat maakt het ook uit. We hebben vakantie en de zon schijnt. We pauzeren regelmatig onderweg. Dan weer op een parkeerterrein langs de weg, dan weer in een dropje. Waar je ook stopt in Noorwegen, overal staan openbare toiletten. We maken er gretig gebruik van. Milan slaapt gemiddeld elk uur 50 minuten. Van hem hebben we echt geen last. Hij is zo lief en geduldig. Na een sanitaire en lichamelijke stop in Gol rijden we door naar het Hemsedal. Waar ken ik dit toch van? Later herinner ik me dat Hemsedal vaak in de winter op tv is vanwege de skiwedstrijden en de langlaufbanen. Het is een prachtig dal. Noorwegen is zowiezo prachtig. Het is er groen en rustig en overal is water. Rivieren kun je het niet noemen, maar hard stromend water. Raften zou er gevaarlijk zijn, zo gaat het tekeer. Je kunt er in ieder geval niet met een boot op varen. Elanden zien we helaas nog niet. De wegen zijn redelijk tot goed en op veel plaatsen wordt aan de weg gewerkt. Snelwegen kennen ze niet en om 300 kilometer te rijden zijn we dan ook een dikke 7 uur bezig. Dat is geen straf, want er is zoveel te zien onderweg. Ineens, totaal onverwacht, zijn we bij het Hyttcenter Borgund. Even is er twijfel, omdat er een heel andere naam bij de camping staat en omdat er in de verste verte geen dorpje dat Borgund heet is te zien. Later blijkt dat Borgund helemaal geen dorpje is en dat de staafkerk (Stavkyrkje) het enige belangrijke aan Borgund is. De camping annex het Hyttcenter is weldegelijk de juiste. Een ietwat vettige oudere man hangt onderuit gezakt op een krukje achter zijn toonbank en bevestigt dat de naam Snel daadwerkelijk in zijn agenda voor komt en ook nog wel op deze dag. We kunnen dus niet fout zijn. De blokhut is wat aan de oude kant en onder de bedden ligt het gebruikelijke blokhuttenstof, maar verder is het ok. Milan heeft een stapelbed boven ons bed.

Met z'n drieën op de kamer dus en M&M een eigen kamer. Er is een piepklein keukentje en een toilet met douche. Alles aanwezig dus en zelfs dekbedjes, kussens en een theedoek. Het uitzicht is de doorgaande weg waar dag en nacht wordt gewerkt in de vorm van het afschrapen van het asfalt voor onderhoud. Last hebben we er absoluut niet van. Voor Milan is er een trampoline en ook hij beschouwd deze camping als zijnde ok. Dat hij 's avonds van de trampoline afvalt doet zijn mening niet veranderen. We bestellen bij de eveneens ietwat slonzige vrouw van de wat te vette man een hamburger met friet en voor Milan een worstje met friet. Helaas heeft ze nog net genoeg friet voor een postje voor Milan en dus moeten wij het doen met een broodje hamburger en sla. Het smaakt wonderwel nog ook. Kan ook niet anders na een dag autorijden. We slapen prima en zelfs Milan horen we pas om een uur of 4 snachts voor het eerst. Hij kruipt bij papa in bed en ronkt verder tot dik 8 uur.

14 augustus 2007

151 km

Vandaag trekken we niet verder, maar gaan we naar Flam. Maar eerst een ontbijtje. Monique en ik rijden met de auto even naar de bakker die volgens de eigenaar van het Hyttecenter op zo'n 2,5 kilometer verderop is en vanaf 9 uur open is. Helaas is er geen bakker en ook niet om 9 uur open. Er is wel een allegaartje winkeltje, maar die zijn er niet voor 10 uur. We rijden nog een kilometer of 6 verder, maar meer dan een aantal verlaten huisjes en wat boerderijen zien we niet. Teleurgesteld keren we terug naar de mannen. Gelukkig is mijn platstick box met boodschappen nog niet eens zo gek geweest. Ik heb peperkoek en crackers bij me en hiermee is ons ontbijt voor deze dag gegarandeerd. Na de afwas rijden we richting Laerdal en slaan dan af de Aurlandveien in. Via deze prachtige pas door onherbergzaam gebied met meertjes en valleien zullen we naar Flam rijden om daar met het beroemde Flambaantje naar Myrdal te rijden. Leuk voor Milan in de trein. De Aurlandveien is bijzonder mooi. Rotspartijen, meertjes en de eerste sneeuw. Het is er muisstil en behalve een enkele toerist zie je er geen mens. Ook geen dieren trouwens. Allen wat loslopende schapen met bellen. Halfverwege hebben we een prachtig uitzicht over de Sognefjord. Onze eerste kennismaking met de fjorden. De lucht is blauw met af en toe een wolkje en de foto's moeten dan ook haast wel bijzonder worden. Flam is één groot toeristencircus. Een megacruiseschip ligt aangemeerd en de beroemde bussen met Japanners zijn hier neergestreken. Verder wemelt het van de backpackers. Monique zal wel ff treinkaartjes halen terwijl wij wat rond kijken. Helaas kunnen we pas om half 6 met de trein mee. Het is dan half 2. Alle treinen zitten volgeboekt. We gaan natuurlijk niet zo lang wachten en de teleurstelling, zeker voor Milan, is groot. We beloven hem stellig dat we binnenkort nog wel een keertje met een trein gaan, al zal ik later merken dat er in Noorwegen vrij weinig treinen rijden. We kunnen wel de website hier even updaten via een beeldscherm en toetsenbord dat je voor 25 kronen 15 minuten kunt gebruiken. Er staan er zeker 20. Dat is hier wel nodig met al die toeristen. We kopen nog wat souvenirs en Milan krijgt een Noorse bodywarmer. Dan vertrekken we maar weer richting Borgund. We kiezen nu voor de Laerdal tunnel van 24,5 km lang. Tegen mijn zin in, want na onze ervaring in de Gothardtunnel hoef ik zo nodig niet meer en die was "maar 18 km". Gelukkig valt het mee en kun je duidelijk het verschil merken tussen het drukke Zwitserland en het rustige Noorwegen. We kunnen zo de tunnel in en het is er niet druk en niet zo benauwd. Vluchtwegen zijn er niet en ondanks het meevallen, tel ik elke kilometer af. Aan de andere kant van de tunnel zijn we meteen in Laerdal en we doen meteen wat boodschappen voor het avondeten en uiteraard brood voor het ontbijt. Een Ezel stoot zich over het algemeen..... Daarna gaan we op zoek naar de Staafkerk van Borgund. Deze is snel gevonden. Eerder stonden we gisteren al bij het Staafkerkje van Gol, maar daar moesten we eerst 11 euro (79 Kroon) per persoon betalen om überhaupt het kerkje te kunnen zien. In Borgund stond bij het parkeerterrein ook weer zo'n mega houten gebouw, dus ik dacht dat we ook hier het kerkje pas konden zien als we onze portemonnee zouden ontdoen van flink wat Noorse kronen. Maar dat is gelukkig nietwaar. Om naar binnen te kunnen moet betaald worden, maar de buitenkant van het oudste staafkerkje van Noorwegen kun je vrij bekijken. Het kerkje is een aantal jaren geleden afgebrand, tenminste, het heeft in de fik gestaan, maar het staat nog overeind. Wel kun je zien dat het zwart geblakerd is en men heeft het zo goed en

zo kwaad het gaat opgelapt. Als je op het punt komt vanwaar je mooi foto's kunt nemen wordt je tegengehouden door een steward. Er blijkt een bord te staan dat de entreezone daar begint. Je kunt dus net die ene mooie foto maken. Terwijl ik sta te onderhandelen met de steward over het feit of ik nou wel of niet op het hoekje van het muurtje op een steen mag klimmen om een foto te maken (en het mag niet) loopt Martin achter de steward om gewoon door. Later zegt hij dat hij het niet in de gaten had. Helaas loopt er 1 meter verder nog een steward en ook Martin wordt bruut terug gestuurd. Niet betalen is niet zien. Stiekem klim ik toch op het muurtje en kan nog net een paar foto's schieten. De andere foto's maken we allemaal vanaf dezelfde kant, namelijk de minst mooie foto van het kerkje. Toch is het leuk om er even te kijken en zeker omdat we daarna in het bijbehorende mega houten gebouw een ijsje nemen. Milan bouwt een toren met blokken nadat hij eerst de kunst van een paar andere kinderen heeft afgekeken. In de folder staat dat er vlakbij dit kerkje een historische weg te vinden is. En dan niet zo'n historische route waar we op de heenweg met de auto overheen gehobbeld zijn, maar een echte oude historische route uit de 18e eeuw waar de toenmalige bewoners van dit gebied lopend en met paard en wagen overheen gingen om een dorp te bereiken. Volgens de foto is het echt mooi en wij willen het graag zien. We hebben een kaartje en proberen het begin van het pad te vinden. We lopen volgens tekening een bruggetje over en zoeken het pad. We vinden natuurlijk niks. Later blijkt dat M (ik noem geen namen) het kaartje op de kop houdt en het pad aan de andere kant van het kerkje loopt. We vragen de weg en vinden inderdaad verderop de ingang van het pad. Meteen moeten we een flinke klim maken. Met de kleine buggy (de grote wandelwagen hebben we vanwege ruimtegebrek niet bij ons) is het niet te doen. Er zit niets anders op, Milan moet zelf lopen. Stoer begint hij aan de klim naar boven. Het duurt niet lang of hij wil niet meer en laat zich op de grond vallen. Hij wil in de wagen zitten en Alfred doet een poging. Helaas lukt dat echt niet en Milan moet en zal lopen. Uiteindelijk lukt het en boven aangekomen weten we waarvoor we het gedaan hebben. De historische weg is bijzonder en prachtig. Net zo als op de foto's en dat is eigenlijk voor het eerst dat iets er op de foto in een folder er net zo uitziet als in het echt. Bijzonder mooi. Jammer dat vooral Alfred en Monique meteen lek gestoken worden door kleine horsels. Door lopen dus en snel naar beneden. Er is een andere route terug, maar als we navraag doen bij een Nederlands echtpaar die net de route hebben gelopen, besluiten we dat dit voor Milan echt te gek wordt en lopen we langs de gewone weg terug. Het is nog een flinke wandeling en als het begint te spetteren zien we eindelijk het bordje van het Stavkyrkje. Nog een kilometer en we zijn bij de auto. Moe, maar zeer voldaan rijden we de halve kilometer terug naar onze hut. We koken zelf en het wordt nasi. Uiteindelijk wordt het nasetti, want voor de tweede keer in mijn leven laat ik een pan rijst uit mijn handen vallen tijdens het afgieten en komt het bloedhete water over mijn handen. Ik pak dus snel een pak spaghetti en vandaar nasetti. Spaghetti met nasikruiden. Milan slaapt redelijk snel en wederom klimt hij om 4 uur bij ons in bed.

15 augustus 2007

310 Km

We staan vroeg op omdat we vandaag verder trekken richting de uiteindelijke bestemming Eidsdal. Om half 9 zijn we klaar voor vertrek richting Laerdal. De route is wederom zo'n 300 kilometer en we zullen er weer een hele dag over doen. We tanken in Laerdal en rijden vervolgens door een rustig gebied. In Lom, aan het eind van de Sognefjellveien stoppen we voor een sanitaire stop en zetelen we ons in een Kafeteria. De Sognefjellveien zijn bijzonder mooi. Het lijkt een beetje op de Susstenpass in Zwitserland. Het is er stil en verlaten en vooral koud. Het regent ook al de hele dag en dat maakt het er voor M&M niet prettiger op. Ik maak vele, vele foto's. In Lom eten we een hapje en rusten we uit voordat we de laatste etappe van 100 kilometer in gaan. Het laatste stuk voert ons door de Golden Route richting Geiranger. We zien vooral veel sneeuw, haarspeldbochten en Gletchers. Het regent de hele dag en het is ijskoud buiten. Hoe dichterbij Geiranger komen, hoe drukker het wordt. Bussen vol toeristen worden er richting Geiranger gebracht. Als we de laatste bocht voor Geiranger door komen staan we stil. Op de weg, naast de weg en dwars over de weg staan bussen. Vooral veel bussen. Waarschijnlijk wel een stuk of 20, terwijl op de parkeerplaats bij het uitkijkpunt maar plaats is voor een bus of 5. De chauffeurs hebben elkaar totaal klem gereden

met als gevolg dat er een aantal auto's en een trekker achteruit terug moeten. Na wat heen en weer gefriemel lukt het dan toch om er langs te gaan en wat we dan zien is zeker de moeite waard. De zon breekt net door op het moment dat we van bovenaf een magnifiek uitzicht hebben over Geiranger en het Geirangerfjord. Dit is werkelijk één van de mooiste dingen die ik ooit heb gezien. Het Geirangerfjord staat er om bekend het mooiste fjord van Noorwegen te zijn en mijn eerste indruk is dan ook dat dat niet gelogen is. Na de zoveelste fotosessie rijden we door naar de camping van Jos en Jozé een paar kilometer voor Eidsdal. De camping is snel gevonden. Helaas heeft de camping geen uitzicht op het Geirangerfjord, maar wel een prachtig uitzicht op bergtoppen en een bergmeertje. We worden hartelijk welkom geheten door Jozé en krijgen de mooiste blokhut van Noorwegen om de komende twee weken te vertoeven. De hut is bijna nieuw, ruim en vooral schoon. De sfeer van al het hout is geweldig. We eten hamburgers en snitzels bij Jos en Jozé op het terras, terwijl Milan het vele speelgoed wat er op de camping is uit probeert. We genieten en praten nog lang na op het terras, totdat het gaat regenen en het hier echt te koud wordt om buiten te zitten. Milan stribbelt nog wat tegen en roept nog een keer of tig voordat hij in slaap valt, maar hij laat ons redelijk slapen. Slechts één keer is hij even wakker, maar als ik naar hem toe ga slaapt hij snel verder. Om kwart over 7 is hij uiteindelijk klaar wakker.

16 augustus 2007

10 kilometer

Vandaag houden we rustdag. Het is de dag voor Milan om te spelen en voor ons om boodschappen te doen, verslagen bij te werken, de was te doen, enz. We rijden na het ontbijt tegen elven naar Eidsdal voor de nodige boodschappen. Vanaf nu koken we zelf. De Coop is niet groot, maar alles is er. Het assortiment groenten is niet groot, maar we maken een keuzen en slaan voor 2 dagen eten en drinken in. We zitten nog even lekker van het uitzicht te genieten op één van de vele picknicktafels die je overal in Noorwegen ziet. Eidsdal ligt net als Geiranger aan de rand van het Geirangerfjord ligt, aan de rand van het Eidsdalfjord. Het uitzicht is alweer mooi en het is er behalve een aantal bussen die met het pondje aankomen en op weg gaan naar Geiranger, erg mooi. Milan gaat om hal 2 naar bed voor een middagslaapje. Dat ik hem uiteindelijk om kwart over 4 wakker moet maken laat blijken hoe moe hij is. M&M zijn vanuit de blokhut omhoog gelopen richting de watervallen die we vanaf onze veranda kunnen bewonderen. Ik werk de verslagen bij en Alfred hangt slapend op de bank. Als Milan wakker is gaan we een tijdje met hem spelen in de speeltuin. Dat hebben we beloofd en hij geniet er zichtbaar van. We koken, eten en bekijken samen alle foto's die we tot nu toe hebben gemaakt. Monique doet een wasje en verder doen we weinig vandaag.

17 augustus 2007

30 kilometer

We gaan vandaag naar Geiranger. Het regent nog steeds en we willen de mooiere plekken bewaren voor zonnige dagen. In Geiranger gaan we proberen om internet via de laptop te krijgen en we gaan shoppen in de vele toeristenwinkeltjes. Maar eerst maken we een prachtige boottocht door de Geirangerfjord. Ondanks het donkere weer en de behoorlijke golven die er zijn genieten we van de tocht. We zien vele watervallen waaronder de 7 zusters. Milan eet 2 pannenkoeken aan boord. Na de vaartocht van anderhalf uur gaan we eerst uitgebreid lunchen. Heerlijke broodjes met roerei en ham of een broodje gezond. Daarna struinen we de souvenirwinkeltjes af in de regen. We kopen een mooi boek over trollen voor Milan en een boek over Noorwegen voor onszelf. Verder een trollen-verjaardagskalender en een muts voor Alfred. We komen met een tas vol typisch Noorse souvenirs thuis.

18 augustus 2007

212 km

Het is enigszins droog, maar nog steeds fris en bewolkt. We gaan daarom vandaag naar Alesund. Het is anderhalf uur rijden door mooie gebieden. We varen eerst vanuit Eidsdal met de pont over het fjord naar Linge. De streek Norddal is vooral groen en overall is water in de vorm van grote en kleine

fjorden. Her en der verspreid zijn kleine dorpjes en staan er losse huisjes en boerderijen. Alle huizen zijn van hout en de meesten zijn rood of wit. De weg is rustig en deze keer leggen we de iets meer van 100 kilometer inderdaad in anderhalf uur af. In een voorstadje van Alesund waar we in de stromende regen aankomen vinden we al snel een overdekt winkelcentrum. We gaan naar binnen en Milan krijgt een ballon van een politieke partij. Of het de goede partij is weten we niet, maar Milan is blij met zijn nieuwe speelgoed. We kopen bij de Expert waar de uit Goes afkomstige Ingeborg van Iwaarden ons in het Nederlands wat tips geeft, voor 449 kronen een wirelessstick voor de laptop. Zo zullen we eindelijk in staat zijn op internet te komen. Daarna gaan we snel verder richting het centrum van Alesund. We rijden eerst naar de Fjellstua. Dit is een berg midden in Alesund waarvan je een prachtig uitzicht hebt over de hele stad en het gebied er omheen. Op de Fjellstua is een restaurantje en we strijken hier neer aan een tafel met uitzicht op Alesund. We mogen van de vriendelijk eigenaar gratis gebruik maken van internet en we proberen dus meteen de nieuwe wirelessstick uit. En... het werkt. We kunnen eindelijk de updates erop zetten en de foto's. Het duurt allemaal vrij lang en we schamen ons een beetje omdat we zo lang gratis gebruik maken van internet. We drinken dus nog maar een extra bakkie en besluiten dan toch maar de verbinding te verbreken, ook al zijn we nog niet klaar. We genieten vanaf het uitkijkpunt van de uitzichten over Alesund. Het is net droog geworden, maar er is nog veel bewolking. Daarna rijden we naar beneden om het centrum te verkennen. We wandelen langs het haventje en belanden weer in een overdekt winkelcentrum. Alesund is duidelijk van bovenaf mooier dan er midden in. Veel huisjes zijn wat verwaarloosd. Alesund bestaat uit verschillende eilanden aan de rand van de Noorwegenzee. Op al die eilandjes zijn delen van de stad gevormd en verder zijn er bergen en rotsen. In de zon zou het nog mooier zijn. Daarna rijden we terug naar Eidsdal en zowel Milan als Alfred slapen een groot gedeelte van de terugweg. We varen vanuit Linge weer met de veerboot terug naar Eidsdal. Daarna nog een stukje naar boven om bij de camping te komen.

19 augustus 2007

0 kilometer

Ik heb vandaag een allergieaanval en wil na het ontbijt maar 1 ding en dat is slapen. Milan heeft een speel en ravotdag verdiend en daarom besluiten we vandaag nog een rustig te nemen. Ik kan lekker naar bed tot een uur of half 3 smiddags en Milan wordt zoet gehouden in de speeltuin en binnen worden spelletjes gedaan. Martin en Alfred kaarten urenlang samen, terwijl Milan slaapt en Monique leest. Nadat ik uit bed ben ga ik douchen en speel wat met Milan. We eten vanavond bij Jos en Jozé op het terras en later binnen een hapje. Verder doen we deze dag niet veel.

20 augustus 2007

303 kilometer

De ochtend begint droog en we besluiten daarom ook om vandaag naar de Briksdalsbreen te gaan. Dit is een gletchertong die in het dorpje Briksdal naar beneden komt en tevens de laagste gletchertong van het Nationaal Park Jostedalbreen. Dit gletchergebied is het grootste aaneengesloten gletchergebied van het vaste land van Europa. Om er te komen rijden we de toeristische weg Strynefjellsvegen. Maar eerst dalen we af naar Geiranger vanwaar we weer omhoog klimmen richting de Dalsnibba. We slaan de Strynefjellsvegen in en het is meteen prachtig. Op het schijnbaar oude asfalt ligt een laag modder en de weg zit vol met gaten. Vooraan het pad staan allemaal schattige houten vakantiewoningen. Het is schilderachtig om hier doorheen te rijden. Er wordt ons een zomerskigebied beloofd aan het eind van deze weg. Hotsend en klotsend rijden we stapvoets over de weg langs schapen, geiten en koeien die rustig op de weg staan te kijken en vooral niet van plan zijn om opzij te gaan. We bereiken uiteindelijk het zomerskigebied, maar er is te weinig sneeuw en er is geen mens te zien. Voor onze begrippen ligt er wel behoorlijk wat sneeuw, maar hier vinden ze het blijkbaar niet de moeite om de skilift in bedrijf te stellen. Na een kleine 2 uur hobbelen over deze bijzonder mooie weg komen we in Videsaeter en rijden we weer enigszins op de gewone weg. We scheuren door via Hjelle en Lunde door Stryn en vervolgens via Loen naar Olden om daar de Oldevatnet in te gaan. De weg naar Briksdal. Onderweg zien we overal kleine en grote meren, vooral

veel bergen en vandaag opvallend veel Nederlanders. Af en toe regent het zachtjes, maar als we bij de Briksdalsbreen aankomen is het droog. Het is al 14.00 uur en we eten en drinken eerst wat in het restaurant. Daarna gaan we omhoog naar de Gletcher. Milan stapt dapper mee, maar het grootste gedeelte van het toch wel stijle pad moet Alfred hem duwen in de Buggy. Halfverwege het pad komen we langs de mooiste en heftigste waterval die we ooit hebben gezien. Wat een geweld. Een prachtig schouwspel en we nemen dan ook veel foto's. Nog hoger komen we bij de gletcher uit en juist dan begint het te regenen. Toch genieten we ruim van dit bijzondere fenomeen en M&M lopen nog een stuk verder naar de gletcher toe. Met de buggy is dit niet te doen dus de Broekies blijven een poosje staan wachten en genieten. Daarna dalen we terug af en maken nog een sanitaire stop bij het restaurant en uiteraard bezoeken we het souvenirswinkeltje waar opvallend veel Spanjaarden werken. Als ik vraag wat daar de reden voor is blijven er hier vooral veel Spaanse toeristen naar toe te komen. Ook staan er zo'n 8 Italiaanse campers en de gebruikelijke bussen Japanners zijn ook hier te vinden. Het is inmiddels 17.00 uur als we de terugweg aanvaarden. Veel te laat om nog te koken en boodschappen te doen in Geiranger. De terugreis zal zeker nog 2 uur in beslag nemen. Dat is de helft van de heenweg, maar dat komt omdat we nu de 4 tunnels terug nemen en niet meer omrijden over de Strynefjellsvegen. We stoppen in Stryn om bij een zeer luxe cafetaria te eten. M&M kiezen voor Nacho's en Digna neemt gebakken beef met Noedels. Milan krijgt zijn gebruikelijke worstje. Alfred neemt Pizza en als de vriendelijke man vraagt of hij een kleine of een grote pizza wil, kiest hij natuurlijk voor een grote. In gedachten een klein dievriespizzatje ziend, denkt hij dat een grote een betere keuze is. Als de pizza eindelijk wordt gebracht past hij bijna niet op de tafel, zo groot is hij. De helft gaat dan ook mee naar huis om de dag erna te kunnen op eten. Vlak voor Geiranger springt mijn totaal-kilometerstand-meter (wat een woord...) op 2000 kilometer. Om 20.30 uur zijn we weer bij de hut en Milan is inmiddels in slaap gevallen. We leggen hem op bed en hij slaapt lekker door. Halfverwege de nacht kruipt hij weer bij papa in bed, omdat hij dan wakker schrikt en alle gebeurtenissen van de dag pas kan verwerken.

21 augustus 2007

44 kilometer

Het zonnetje schijnt en omdat we gisteren een lange rijdag hadden nemen we vandaag rust. Milan speelt in de speeltuin met Jordy, de zoon van Jos en Jozé. M&M wandelen naar een meerte, Digna en Monique doen de was, Milan doet een middagdutje en Alfred rommelt wat rond. Een rustige dag met als afsluiting een barbecue.

22 augustus 2007

167 kilometer

De zon schijnt nog steeds, ook al begint de dag behoorlijk mistig. We nemen onze kans waar en gaan vandaag naar de Trollstigen. Deze kronkelweg die bekend staat als het oude Trollenpad is bijzonder mooi en vooral met goed weer de moeite waard. Eerst rijden we weer naar Eidsdal om met het pondje naar Linge te varen. Daarna gaan we richting Andelsnes. Deze weg hoort nog steeds bij de Golden Route van Geiranger naar Andelsnes. De mist trekt langzaam weg en er komt steeds meer blauwe lucht tevoorschijn. We maken een stop bij Gudbrandsjuvet. Dit is een diep uitgesleten kloof waar het water door heen dendert. Een waanzinnig mooi plekje. Daarna rijden we door langs enorme keien richting Trollstigen. De rotsen worden hoger, het gebied mooier en de lucht blauwer. We maken ontelbare foto's. Op het moment dat we het bordje "Trollstigen" zien is het zicht weer weg vanwege de mist. We nemen daarom bij het toeristenrestaurantje annex souvenirshop eerst maar wat te drinken en een stuk taart. (Voor de goede orde: M&M eten een broodje en de Broekies lekkere cake). Milan rent vrolijk door het nog rustige restaurant en voert een heel gesprek met een Noorse buschauffeur. Ze verstaan elkaar niet, maar ze hebben samen de grootste lol. Weer buiten neuzen we nog wat rond en staan een we een beetje te treuzelen in de hoop dat de mist snel optrekt. We vragen aan één van de vele Nederlanders die er rond lopen en die de pas al hebben gereden hoe het zicht is, maar helaas blijkt het niet te doen vandaag. Teleurgesteld keren we om terug richting de camping. We stoppen nog even in Valldal en doen wat boodschappen. Daarna varen

we weer over naar Eidsdal. We zien dat dezelfde wat oudere man compleet met baard en Birkenstokslippers die we eerder deze week ook al om de tuin hebben geleid, weer hebben om af te rekenen. Eerder deze week had Monique ons geld gegeven om voor hun te betalen. Dat is nu eenmaal makkelijker dan helm af, handschoenen uit, topkoffer open, portemonnee eruit, betalen, topkoffer weer dicht, helm op, handschoenen aan, motor starten, enz. Dus wij betalen de goeie man, die geen woord Engels spreekt en vertellen erbij dat we ook voor de 2 motoren voor ons betalen. Vervolgens knikt hij, rekent af en loopt weg. Meteen loopt hij door naar M&M om vervolgens met hun af te rekenen. Hij begreep er dus niets van. Vandaag halen we dus dezelfde truck uit, gewoon omdat het makkelijker is. Hij snapt nu wel wat de bedoeling is, maar het afrekenen duurt toch weer veel te lang. Ik geef hem briefgeld en wat kleingeld erbij, zodat hij me 50 Kronen terug kan geven. Hij heeft het kleingeld in zijn hand, maar begint toch weer kleingeld aan me terug te geven. Als ik uitleg dat ik had bijgepast krijg ik ineens weer ander briefgeld terug, veel te weinig. Als ik zijn hand pak en open vouw ziet hij het bijgepaste kleingeld en begrijpt nu pas dat ik 50 Kronen terug moet krijgen. Denk je dat het makkelijker maakt....hilariteit alom dus weer vandaag. Enfin, we rijden terug naar de camping zodat Milan nog even lekker kan spelen met Jordy. E zo is ook deze dag weer om. Morgen gaan we opnieuw proberen de Trollstigen te rijden.

23 augustus

179 kilometer

Het is nog steeds mooi weer en deze keer niet mistig, daarom gaan we vandaag poging 2 ondernemen om de Trollstigen te rijden. Dit keer lukt het wel en ik moet toegeven het is, ondanks het grote toeristische gehalte van dit fenomeen, erg mooi. De weg is werkelijk bijzonder om te rijden. De ene kronkel na de andere, ongelooflijk mooie vergezichten en behoorlijk hoog en stijl. Je voelt bijna de aanwezigheid van de Trollen die langzaam omhoog moeten hebben gelopen via dit eeuwenoude Trollenpad. Je kunt op de foto's niet zien wat een gevoel je werkelijk hebt als je hier rijdt. Helaas wordt deze weg door duizenden toeristen per dag op de foto gezet en is men alweer bezig een nieuw restaurant met uitzichtpunt te bouwen. Activisten hangen vandaag aan de brug om te protesteren tegen de bouw van deze betonnen kolos midden op één van de mooiste stukjes aarde. Ook zijn er ongeveer 5 souvenirs winkeltjes per vierkante meter hier te vinden. Jammer, maar toch bijzonder om mee te maken. Na de Trollstigen rijden we naar Andelsnes om wat te eten en te drinken. Er verschijnen langzaam steeds meer wolken en omdat het weer slechter schijnt te worden gaan we niet al te veel verder. We rijden terug nogmaals over de Trollstigen en genieten er nog een keer van. We drinken nog wat op het terras en rijden daarna terug naar Valldal om boodschappen te doen. Net na het eten begint het weer te regenen en waarschijnlijk zal dat nog wel een paar dagen zo blijven.

24 augustus 2007

52 kilometer

De dag begint weer mistig en we liggen allemaal wat langer op bed dan normaal. We doen het vanmorgen rustig aan en geven Milan de gelegenheid om te spelen in zijn geliefde speeltuin. Smiddags klaart het op en rijden we naar de Dalsnibba. Dit is een bergtop met een prachtig uitzichtpunt. Uiteraard weer compleet met het gebruikelijke souvenirwinkeltje en toiletten. Toiletten vind je overigens overal in Noorwegen. In ieder dorpje, op elke parkeerplaats en overal waar je het niet verwacht. We genieten van het uitzicht vanaf de 1500 meter hoge bergtop. De foto's zeggen genoeg. Daarna updaten we de site nog even in Geiranger waar we toch doorheen komen en doen boodschappen voor het weekend. Een rustige, maar mooie dag.

25 augustus 2007

0 kilometer

Het regent en we slapen lang uit. Daarna luieren we wat en doen we weinig. Alfred doet een poging om te vissen in het vlakbij de camping gelegen meertje en M&M maken nog een korte boswandeling. De rest van de dag is het luieren, lezen en niksen. Heerlijk.

26 augustus 2007

193,5 kilometer

Het weer is niet onaardig dus gaan we vandaag nog een rondje Stranda-Stryn-Geiranger doen. Eerst nog eens met de boot over van Eidsdal naar Linge. We hebben voor de derde keer de bijna bejaarde man met baard en Birkenstockslippers. Deze keer begrijpt hij in één keer dat wij betalen voor de motoren. Om het gemakkelijk te houden geef ik hem er géén kleingeld bij in de hoop dat het deze keer goed gaat. Helaas, deze keer rekent hij ineens 11 Kronen voor Milan, terwijl we al de keren hiervoor, ook bij hem, niet voor Milan hoefden te betalen. Als ik vraag waarom we nu ineens wel voor Milan moeten betalen kijkt hij nog eens in de auto, knikt naar ons en loopt glimlachend weg. Deze man is niet dom, hij houdt zich gewoon van de domme en vertikt het om Engels te spreken. Ik heb geen zin meer om er verder op in te gaan en laat het maar zo. Het was toch de laatste keer dat we met deze boot over gingen. We rijden naar Liabygda en varen nogmaals met de pont, maar nu naar Stranda. Vanuit Stranda rijden we naar Hellesynt. In Hellesynt is een enorme waterval waar we een tijdje van genieten en natuurlijk de nodige foto's maken. Monique en Digna kopen een hele bijzondere exclusieve handgemaakte ketting van gekleurd glas. Na een leuk praatje met de gezellige blonde maakster van de kettingen vraag ik wat het kost als ik er 20 koop. Ik ruik de handel en vind de kettingen mooi genoeg om te proberen op de Kerstmarkt te verkopen. Even later komt haar eveneens blonde en eveneens spontane vriendin waarmee ze samen de kettingen maakt ook binnen en we sluiten een deal. Wie dus is geïnteresseerd in een handgemaakte Noorse Ketting-hanger van Glas kan ze bij mij kopen..... We eten in de cafetaria van dezelfde vriendelijke blonde gezellige dame een vette hap en vertrekken daarna terug richting Stryn. Inmiddels is het gaan regenen en M&M moeten de regenoveralls weer aan trekken. We sukkelen door het mooie landschap terug richting Geiranger. Het laatste stuk voor Geiranger is een prachtig stuk met grote rotsen, ronde keien en kaal graslandschap. Het slingert enorm naar beneden en telkens als we denken dat we er zijn moeten we nog een stuk. Dan komen we eindelijk op een plateau bij Geiranger, maar om in Geiranger te komen moeten we nog een stuk dalen via slingerwegen. In Geiranger moeten wij rechtdoor om vervolgens weer hetzelfde stuk omhoog te slingeren richting Eidsdal, omdat de camping op een plateau hoog boven Geiranger, tenminste aan de andere kant van het fjord, richting Eidsdal licht. We zijn dus meer dan een uur bezig om 25 kilometer af te leggen. Het was weer een mooie route vandaag en vooralsnog de laatste keer dat we in deze omgeving een lange tocht maken. Morgen doen we rustig aan en dinsdag gaan we inpakken en de blokhut schoonmaken. Woensdag vertrekken we voor de terugreis richting Lillehammer en Hamar.

27 augustus 2007

20 kilometer

Hangen, niksen en vervelen. Dat is wat we deze dag doen. Lichtpuntje is dat er op de rotsen vlak boven ons de afgelopen nacht sneeuw is gevallen. Verder regent het de hele dag. De sneeuwgrens daalt met het uur, een prachtig gezicht. Monique en ik rijden nog even naar Geiranger om de laatste boodschappen te doen en de site te updaten. De mannen zitten smorgens om 10.00 uur al te "pesten". Met kaarten welteverstaan. Ik doe nog een wasje en verder lezen we veel. Milan zeurt omdat hij niet naar buiten kan, de mannen gaan klieren uit verveling en zo komen we de dag hangend en lallend door. De door M&M klaargemaakte Macaroni smaakt voortreffelijk.

28 augustus 2007

0 kilometer

De laatste dag voor ons vertrek richting het Zuiden. We slapen uit en doen eigenlijk weinig. Smiddags pakken we de meeste spullen vast in en na het eten maken we nog een praatje bij Jos. Jozé is werken, maar zij komt 's avonds nog even afscheid nemen. We maken de blokhut schoon en gaan op tijd naar bed. Gedurende de hele dag regent het en dat betekent op de bergtoppen sneeuw. We zien de sneeuwgrens per uur lager zakken. Het is een prachtig gezicht. Het wordt wel behoorlijk wat kouder nu. De meningen over de sneeuw verschillen. Martin vindt het tijd om naar het zuiden af te

reizen, Monique vind de sneeuw prachtig, maar vind het niet erg om weg te gaan en Digna en Alfred zouden het liefst nog een week in de sneeuw blijven hopen op nog meer sneeuw. Al met al een rustige koude dag met mooie uitzichten en vooral binnen blijven.

29 augustus 2007

414 kilometer

Na een goeie nacht staan we al om zeven uur op. Na het ontbijt brengen we de laatste spullen naar de auto / c.q. motoren. De sneeuwgrens is duidelijk nog wat verder naar beneden gezakt. Jozé heeft gisteravond nog even voor ons op teletekst gekeken, want de pas voorbij Geiranger waar wij over moeten was afgesloten vanwege sneeuwval. Dat zou betekenen dat wij zo'n 100 kilometer om moeten rijden. De pas ging gisteren om 10.00 uur wel weer open, maar toen Jozé voor ons de pagina op teletekst had opgezocht, bleek dat de pas opnieuw gesloten was. We hebben dus vanmorgen vroeg meteen weer op teletekst gekeken, maar gelukkig was de pas open. Toen we bij de pas aankwamen snapten we niet goed waarom hij afgesloten was, want de weg was helemaal schoon, maar volgens Jos en Jozé zijn ze nogal voorzichtig met passen en sneeuw. We hoeven gelukkig niet om te rijden en rond half 11, meer dan een uur vroeger dan verwacht, zijn we al in Lom. We drinken koffie met wat lekkers, want het is te vroeg voor de lunch. Milan mag voor het eerst in zijn jonge leven met zijn eigen geld in zijn eigen portemonnee een zakje snoep kopen in de plaatselijke super-supermarkt. (Voor Noorse begrippen is deze supermarkt nogal groot, vandaar). De al wat oudere cassière vind het prachtig, ook al staat er inmiddels een lange rij achter de kassa door het getreuzel van Milan. Hij is helemaal trots en wij beloven plechtig niet van zijn snoep te eten. We vervolgen onze weg richting Otta. Het landschap verandert al snel van hoge rotsen en bergtoppen naar een wat meer bos en glooiender gebied. Niet minder mooi, zeker nu we voor de verandering eens geen regen hebben. Rond 12.00 uur zijn we al in Otta, maar voor de lunch vinden we het nog te vroeg. Ik bereik de 3000 gereden kilometer van deze vakantie. We rijden door richting Lillehammer. We verlaten de E6 om via de 255 langs de Peer Gyntweg ofwel via Espendal te gaan. Na 14.00 uur krijgen we trek en we zoeken we wat te eten. Het gebied is hier nogal verlaten en eetgelegenheden zijn er vrijwel niet. Rond half 3 zien we een bordje langs de weg met daarop "Lunch". Het is een boerderij-achtig vakantiecamp en het ziet er leuk uit. Vol verwachting kloppen we aan, maar helaas, lunch is niet beschikbaar. "Alleen op zondag" antwoordt de vriendelijke man. Hij verwijst ons naar een soortgelijk boerderij-achtig vakantiecamp 500 meter verder. We rijden erheen en treffen er weinig volk. Toevallig wel een Nederlandse Noor die ons in Achterhoeks accent vertelt dat de eigenaar pas morgenavond terug is en dat is wel wat lang om te wachten voor de lunch. Hij verwijst ons naar een soort gelijk boerderij-achtig vakantiecamp 500 meter terug, waar we dus net vandaan komen. Erg grappig. Nog geen 300 meter verder vinden we dan eindelijk het derde boerderij-vakantiecamp achtige hotel en hier kunnen we echt iets te eten krijgen. We moeten dan wel een half uur wachten, maar aangezien hier verder niet veel is, is dat geen probleem. Na 10 minuten wordt er vanuit de keuken geroepen dat het eten met 5 minuten klaar is. We zijn alom verbaasd, want we hebben nog helemaal niets besteld. Eten wat de pot schaft blijktbaar. 5 minuten later zitten we achter een bord met 2 hamburgers met gebakken uien, gebakken aardappels en sla. Milan krijgt een halve liter jus 'd Orange en wij allemaal een flesje Cola. Het smaakt heerlijk en uiteindelijk is het nog niet al te duur ook. We worden als we wegrijden driftig uitgezwaaid door de eigenaar, de kokkin en 3 oudere dames die de schoonmaak verzorgen en waarvan Milan de kriebels krijgt, omdat ze in haar handen had geklapt bij het zien van hem in de gang. We rijden verder en zijn al rond 4 uur in Lillehammer. We hadden van te voren gezegd dat we wilden proberen bij Lillehammer te komen en nu zijn we er al. Monique zoekt een motorzaak om haar ketting te laten spannen. Lillehammer is een behoorlijk grote stad. De omgeving is erg groen en vol met overal bezaaid staande huizen. We zijn ineens weer in de bewoonde wereld terecht gekomen en dat is best even prettig. De ketting is snel gespannen en we gaan snel verder, want het gaat regenen. Tot nu toe hadden we lekker een zonnetje, maar helaas, de regen achtervolgt ons. We rijden snel door naar Hamar en ook daar zijn we redelijk snel. Daarom rijden we nog eens 25 kilometer verder naar Elverum. We hebben weer een mooie luxe en vooral schone blokhut met 2 slaapkamers en een tv, waar zowaar meer dan 2 kanalen op te ontvangen zijn.

Wel 4 kanalen deze keer, dus dat is erg luxe. We hebben gratis internet op de camping, vandaar dit lange verhaal. Wat je toch allemaal kan vertellen over een dagje terugreis. Morgen de grens met Zweden al over en zo gaat het tot nu toe voorspoediger dan gedacht. Ohja en de regen stopte toen we in Elverum aankwamen.

30 augustus 2007

472 kilometer

Vanmorgen vroeg vertrokken (waar ken ik die tekst toch van?...) met stralende zon. Van deze zon hebben we de hele dag mogen genieten. Tegen de tijd dat we bij de Zweedse grens waren was de temperatuur zo aangenaam dat er een trui uit kon. Het eerste gedeelte van Elverum naar Halden, net voor de grens, is glooiend, groen en lijkt de graanshuur van Noorwegen te zijn. Overal zien we de goudgele pas geoogste graanvelden. We zien vele bordjes met waarschuwingen voor overstekende Elanden, maar een echte Eland hebben we helaas niet gezien. De weg is glooiend en bezaaid met niet al te scherpe bochten. Het is net een racebaan. Vooral Martin geniet er van. Met een gangetje van 90 km per uur zoeven we door naar het zuiden. Jammer dat het wegdek hier en daar niet zo best meer is. Er wordt dan ook aan de weg gewerkt en we moeten even wachten voor we verder kunnen. In Halden stoppen we bij een winkelcentrum waar we gratis kunnen parkeren en wat er aan de buitenkant niet zo fraai uitziet. Als we binnen komen is de verrassing compleet, want hoewel het gebouw aan de buitenkant verouderd en vervallen lijkt, is de binnenkant modern en vol met bekende winkels. We volgen de bordjes "Le Cafe" om een lunch te nuttigen. Het eten is superlekker en niet duur. Milan maakt op zijn manier een praatje met een wat oudere man die op zijn gemak de krant te lezen. Wij verontschuldigen zich, maar de man zegt "No problem" en moet hard om Milan lachen. Milan blijft bezig en gaat steeds terug naar de man. Als we later bij de toiletten zijn komt de man daar van een trap af en geeft Milan als cadeau een Matroushka poppetje uit Rusland. Hij vindt Milan zo leuk en daarom wil hij dit graag geven. Hij woont boven het winkelcentrum en is blijkbaar alleenstaand. Wellicht slijt hij zijn dagen in het winkelcentrum en een beetje afleiding vindt hij leuk. Als we later nog even terug gaan om een paar boodschappen te doen wil ik zijn adres vragen, zodat we hem vanuit Nederland namens Milan een aardigheidje kunnen sturen. Helaas zit de man niet meer in het eethuisje. Later zien we hem met een broodje ei in een ander eethuisje zitten en nu hebben we toch zijn adres gekregen. Hij werd er helemaal blij van. Bij de grens ga ik nog even mijn tax van het tax-free shoppen halen en daarna rijden we naar de brug over de Idefjord. We stoppen en gaan eerst lopend de Svinesundbrug over. Dit fjord is de grens tussen Noorwegen en Zweden en we lopen dus de grens naar Zweden over. We maken wat foto's en gaan daarna met de auto de brug over. Het eerste stuk van de E6 in Zweden schiet niet op. Overal zijn wegwerkzaamheden en daardoor rijden we langzaam. Het is hier ook meteen behoorlijk druk, maar file staat er niet. We rijden dan weer op de snelweg en dan ineens is de E6 weer een soort provinciale weg. Al met al schieten we aardig op en om half 6 zijn we bij Göteborg. We zoeken een camping en vinden er één aan de zee, compleet met strandje. Het is weliswaar een inham aan de zee, maar zeker zo mooi. Morgen zullen we de bruggen tussen Zweden en Denemarken over gaan en waarschijnlijk onze laatste nacht in Denemarken doorbrengen. Als we bij de receptie van de camping komen doet een jong meisje net de deur op slot. De camping is pas morgen (dan is het vrijdag) open. Ze moest er even zijn voor een klant die vooraf had aangekondigd te zullen arriveren, maar nu was het 6 uur en moest ze echt weg. Samen met ons stond er nog een backpackers stel uit Amerika. Na even zeuren doet het meisje toch de deur open en kunnen we een plekje krijgen. Het worden 2 kleine blokhutten. Het zijn wel blokhutten met 2 stapelbedden, dus het had gekund, met Milan bij één van ons, maar ze zijn zo klein, dat we unaniem besluiten 2 hutten te huren. En dat is voor het eerst tijdens deze reis. Snel laden we de spullen uit en Monique en ik racen naar een woonwijk waar we langs zijn gekomen om boodschappen te doen. Het wordt soep met broodjes en als verrassing voor Milan nemen we ijs mee. Milan speelt nog een half uurtje in de speeltuin en steelt de fiets van een meisje. Daarna rolt hij moe in zijn bed. Wij kletsen nog wat en werken het dagboek bij. Tijdens het avondsigaartje van de mannen genieten we van een prachtige maanopkomst.

31 augustus 2007

713 km

Na een stevig ontbijt vertrekken we richting het zuiden van Zweden. De weg is enigszins saai en we zien door de bossen langs de weg niets van de omgeving. We rijden lekker door met 120 km per uur. Het weer is goed en we willen kilometers maken vandaag. Als we in de buurt van de bruggen naar Denemarken komen stoppen we bij een tankstation om te vragen of er bij de brug een parkeerplaats is om foto's te kunnen maken. Maar dat blijkt niet het geval. We rijden door en ineens zien we water. De brug is ook al in zicht en voor we het weten staan we bij de tol. Je kunt het zien als een tolplein op de Franse tolwegen. Heel veel tolhuisjes en een hele brede weg. Na het betalen stoppen we even langs de weg en ik schiet snel wat foto's. Als we de brug op rijden komen er enorme donkere wolken aan. Het kan ook niet anders dat we net boven op de brug een enorme regenbui krijgen. Wat klote voor M&M. De brug is wel een leuke ervaring. Dit is nog niet de brug waar we onderdoor zijn gevaren. Deze komt later half in Denemarken. Er zijn dus 2 van deze bruggen en dat wist ik ook niet. Zodra we Denemarken binnen rijden verandert het verkeer. Rond Kopenhagen is het niet alleen enorm druk, de bestuurders zijn ook een stuk aggressiever dan in Zweden en Noorwegen. De rust is meteen helemaal weg. Er staat file, het is slecht weer en de mensen zijn sikkeneurig. Het is moeilijk om bij elkaar te blijven. Aan het eind van de middag zijn we ook brug 2 over en stoppen we om wat te drinken en te besluiten wat we gaan doen. Het streven is om Odense te halen. Dit lijkt eenvoudig en we besluiten nog een stukje door te rijden richting Flensburg. Net voor de grens zullen we een blokhut zoeken, want we willen ook in Denemarken een overnachting doen. Na een tijdje gaan we de snelweg af en proberen een stukje naar de kust te rijden en daar een camping te zoeken. Al snel blijkt dat hier de blokhutten niet voor het oprapen liggen. We zien wel een soort wegrestaurant waar ze lekker schnitzels verkopen, maar geen blokhutten. Er is een kleine camping, maar we hebben geen tent bij ons, dus helaas. Na informatie opgevraagd te hebben in de supermarkt komen we erachter dat we een andere oplossing moeten zoeken. Blokhutten zijn hier niet. Er is wel een B&B boven een pizzeria. We stappen de pizzeria binnen en de vrolijke eigenaar verteld dat hij geen kamers meer verhuurd. We rijden een paar dorpen verder en belanden uiteindelijk op een prachtige oude boerderij bij zeer vriendelijke mensen. Ze gaan de andere dag op vakantie, maar willen ons nog wel een nachtje herbergen. Het appartement is gemaakt in de oude schuur en zeer sfeervol. Jammer dat de 2 honden van de eigenaren hier klaarblijkelijk ook regelmatig rondwandelen, want overal liggen hondenharen en het ruikt naar hond. De oude stalramen kunnen niet open. Ik hoop er maar het beste van. De tuin is enorm en Milan ontdekt meteen de grote trampoline. Monique en ik doen weer eens boodschappen en koken een eenvoudige maaltijd. De mannen genieten van de rust in de tuin, terwijl Monique en ik op een mega breedbeeld flatscreen tv aan de muur naar Dirty Dancing kijken. We zwijmelen de avond door, terwijl de mannen tot laat in de avond buiten zitten. Milan slaapt prima, tussen ons in, in het grote bed.

1 september 2007

734 km

Na een lekker ontbijt vertrekken we richting Nederland. Het is niet ver meer en we kunnen toch een dag eerder dan gepland thuis zijn. Dat betekent dat we de zondag nog thuis kunnen opruimen, want het eerste plan was om zondag thuis te komen en maandag meteen weer te gaan werken. We zoeven door Duitsland en eten voor de laatste keer tijdens deze vakantie samen in een Duits wegrestaurant. In Fijnaart laden we de spullen van M&M uit en daarna rijden de Broekies naar Zeeland. Het was een geweldig mooie vakantie en super Gezellig.